

parativ cu aceeași construcție antică. "Modelul piramidei ar fi putut circula similar cu motivul spiralei de pe obiectele de ceramică, acesta, potrivit unor cercetători, pornind din zona dunăreană, a trecut în Creta și după 3.000 de ani a ajuns în Egipt", spune Nicolae Țicleanu, convins că Ceahlăul era muntele sacru al dacilor. În opinia sa, geții și chiar dacii

înșiși practicau o religie în care Soarele ocupa un loc central. "Această credință ne-ar putea fi transmisă până astăzi prin cuvântul rază: RA – numele zeului (identic la egipteni) și ZA – zeu. Apoi, între credința dacilor în viața de apoi, prezentată de Herodot, și cea a egiptenilor antici, prezentată de Diodor, nu există practic nici o deosebire", adaugă prof. Țicleanu.

Și scriitorul francez Jean Deruelle formula, în 1997, ipoteza plecării din spațiul carpato-balcanic, în timpul neoliticului, a unor grupe de agricultori împreună cu sacerdoșii lor, care s-au instalat ulterior în zone similare câmpiei dunărene, cum sunt vecinătățile Nilului, Tigrului și Eufratului, ducând cu ei și modelul piramidei.

Încă și mai tulburător este însă fenomenul ce se petrece an de an, în primele zile ale lui august, în Ceahlău. Chiar în preajma sărbătorii anuale a urcatului pe munte și totodată la hramul mănăstirii de pe platoul superior, de Schimbarea la Față (6 august), sub acțiunea razelor solare dinspre Est, aici se formează o piramidă holografică de o frumusețe rară. Umbra de triunghi isoscel a vârfului Toaca se împreunează cu cea formată de Stânca numită Piatra Ciobanului, mai mică și mai jos, cu cea produsă de Piatra Vulcanului și cu lumina ce trece prin șaua muntelui (Lespezi). Datorită poziției soarelui, toate umbrele sunt unite în vârf, legate ca într-un buchet, și se

MISTERE

crează imaginea tridimensională cunoscută drept "Piramida din Ceahlău". Imaginea apare în același loc, la răsăritul soarelui, și durează cam o oră, iar când se produce și fluorescența oxigenului sub acțiunea razelor ultraviolete, este albăstruiie cu fețele în diferite nuanțe. Tot în aceeași perioadă a anului, deasupra vârfului Toaca se produce un fenomen optic care durează doar câteva minute, pe care localnicii l-au numit Calea Cerului. Practic, deasupra muntelui se formează un stâlp de o luminosită intensă, care se pierde în văzduh și care este mărginit, pe laturi, de un parapet întunecat. Pe lângă aceste ciudate apariții, trebuie spus că de la Est de Ceahlău pornea așa-numita Cale Sacră, amintită și de Dimitrie Cantemir în "Descrierea Moldovei", ce ajungea la Cheile Bicului, în Sud-Estul orașului Chișinău, de unde continua spre răsărit, fiind marcată printr-o linie de megaliti și chiar de mici piramide orientate pe aceeași direcție. Și dacă Herodot însuși remarcă maiestruozitatea Ceahlăului, cărturarul moldovean Gheorghe Asachi consemna în 1838, în lucrarea „Itinerariul sau călăuzul la Pion”, faptul că acest munte sacru este vizibil de la foarte mare depărtare, de la Capul Mangaliei și până la Cetatea Albă! Asachi nu uită să menționeze în notele sale de călătorie legenda care a dat numele vârfului: în vremurile luptelor dintre daci și romani, toaca dădea alarma când se apropiau barbarii. Tradiția ortodoxă menționează și ea existența din vechime a unei toace de lemn pe care o bătea un schimnic chemând la rugăciune pe călugări sau pustnici. De altfel unii autori au văzut în Ceahlău o replică românească a sfântului munte Athos, în ambele locuri existând stânci ce poartă numele de Toaca și Panaghia (închinată Fecioarei Maria).

Magda Comișel

GLOB 53
EXPRESS